

Incest

Incest in Turkse en Marokkaanse gezinnen: als we een vergelijking maken met incest in Nederlandse gezinnen, dan vallen allereerst de vele overeenkomsten op: wanhoop, zich vies voelen, schuld- en schaamtegevoelens zijn bekende emoties. Dat neemt niet weg dat er ook belangrijke verschillen zijn, die te maken hebben met de positie van migranten in Nederland: men is minder op de hoogte van mogelijkheden van hulpverlening, en men vormt een minderheidsgroep die te maken krijgt met stigma's en vooroordelen. Dat betekent een extra drempel om tegenover Nederlandse hulpverleners opening van zaken te geven. Maar het grootste verschil lijkt te liggen in de angst dat de gemeenschap weet krijgt van de incest en de eventuele ontmaagding van een meisje. Het belang van maagdelijkheid impliceert specifieke signalen, zoals angst van het meisje om te trouwen en overdreven preoccupatie van de vader met de maagdelijkheid van het meisje. Incest bij Nederlandse meisjes noemt men wel een gezinsdrama; incest bij Turkse en Marokkaanse meisjes mag met recht een familiedrama of misschien wel een gemeenschapsdrama genoemd worden. Een meisje dat met incest te maken heeft komt voor vele dilemma's te staan. Als ze gaat praten, loopt ze kans niet geloofd te worden, omdat incest binnen de Turkse en Marokkaanse gemeenschap nog zo'n onbekend en onvoorstelbaar iets is. Als men wel gelooft dat er iets gebeurd is, loopt ze de kans zelf de schuld te krijgen, maar ook zonder dat kan ze bang zijn voor de mogelijk consequenties: een gedwongen huwelijk met de pleger of het schrikbeeld dat zij nooit meer een goed huwelijk kan sluiten. Incestslachtoffers zijn ook heel bang 'slecht' gevonden te worden en ook dit vormt een belangrijke drempel om een hulpverleenster in vertrouwen te nemen, zelfs als zij al is weggelopen van huis. Meisjes doen zeer weinig aangifte. (Deug, 1989 : 186)